

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21869/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Нешић, адвокат из ... против тужене Општине Бечеј, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 545/23 од 08.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 545/23 од 08.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 545/23 од 08.03.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1483/21 од 19.01.2023. године, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој накнади нематеријалну штету у износу од 300.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, 300.000,00 на име претрпљеног страха, 300.000,00 динара на име душевних болова због умањења животних активности и 80.000,00 на име наружености, као и да јој накнади материјалну штету у укупном износу од 12.243,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате (став први изреке). Обавезана је тужилца да туженој накнади парничне трошкове у износу од 62.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 545/23 од 08.03.2023. године одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Бечеју П. 1483/21 од 19.01.2023. године (став први изреке). Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023- други закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиле за накнаду нематеријалне и материјалне штете. О основаности тужбеног захтева нижестепени судови су одлучили након што је оценом изведених доказа утврђено да тужила није доказала да се повредила на начин описан у тужби, применом правила из члана 8. у вези чланова 228-231. Закона о парничном поступку. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би прозлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној или правној ситуацији. Ревизијом тужила побија оцену изведених доказа и тиме утврђено чињенично стање, али посебна ревизија из члана 404. ЗПП резервисана је за питања везана за примену материјалног права, па нису испуњени услови за прихватање ревизије из члана 404. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеној ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.12.2021. године, а преиначена поднеском од 19.01.2023. године. Вредност побијаног дела предмета спора износи 992.243,00 динара, односно 8.454,85 евра по курсу НБС за евро на дан преиначења тужбе (1 евро = 117,3578).

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, односно на дан преиначења тужбе 19.01.2023. године, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1, 154. и 165. став 1. ЗПП. Тужиља није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, а трошкови тужене за одговор на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**